

τῆς γυναικὸς προκατελάμβανεν αὐτὸν ἐναντίον τῆς, ὅτε δὲ ἐσπέραν τινὰ τῷ ὑπέβαλε πάλιν νέας προτάσεις περὶ οἰκονομίας, χαμπερτεῖς καὶ στενοκάρδους, ὁ Καῖϋ ἀπολέσας τὴν ὑπομονὴν διέκοψε τὴν ὁμιλίαν τῆς καὶ εἶπε:

«Δὲν πρέπει πάντοτε ὁ ἄνθρωπος νὰ φροντίζῃ μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἔχουσιν ὡσαύτως δικαίωμα νὰ ζῶσι. Μὴ μου ὑποβάλλῃς σχέδια οἰκονομίας πρὸς ζημίαν τῶν ὑπαλλήλων μου. Πῶς εἰμποροῦν νὰ ζήσουν οἱ ὑπάλληλοί μου, ἂν ἐγὼ αἰφνιδίως περικόψω καὶ ἐλαττώσω τοὺς μισθοὺς τῶν; Καὶ μὲ ποῖαν συνειδήσιν εἰμπορῶ νὰ διαπράξω τοιαύτην χαμέρπειαν; Ἄπ' ἐναντίας, μετὰ μακροχρόνιον πιστὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός του δικαιούται ἕκαστος νὰ περιμένῃ αὐξήσιν τοῦ μισθοῦ του, — οὐχὶ ἐλάττωσιν. Ὅστε, σὲ παρακαλῶ, μὴ μου ἀναφέρῃς πλέον τοιαῦτα σχέδια οἰκονομίας. Δὲν θέλω πλέον ν' ἀκούσω τίποτε περὶ τοιούτων προτάσεων. Τὰς ζημίας, τὰς ἀντέγραψα, καὶ τώρα μένω ἡσυχος μὲ τὴν σκέψιν ὅτι τὰ γινόμενα οὐκ ἀπογίνονται. Θὰ σοῦ προτείνω ὅμως ἐγὼ καὶ τι ἄλλο; Μετ' ὀλίγας ἡμέρας νὰ ἐγκαταλείψωμεν ἐπὶ τινα χρόνον τὸ Δρόννιγχαφ — καὶ νὰ μεταβῶμεν εἰς ἄλλο τι μέρος χάριν ἀλλαγῆς ἐντυπώσεων καὶ χάριν διασκεδάσεως. Νομίζω ὅτι εἶνε καλόν, νὰ ὑπάγωμεν εἰς θαλάσσια λουτρά.

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίαν ὕψωσε πρὸς αὐτὸν ἐκπληκτὰ βλέμματα. Εἰς τοιαύτην στιγμὴν ἀκριβῶς, καθ' ἣν αἱ περιστάσεις ἀπῆλθον περιορισμὸν τῶν ἐξόδων, καθ' ἣν αὕτη ἀκαταπαύστως ἐσκέπτετο τίνι τρόπῳ νὰ ἐπανορθωθῶσιν αἱ ζημίαι, ὁ Καῖϋ προέτεινε νὰ θυσιάσωσιν ἀκόμη χιλιάδας τινὰς μάρκων χάριν διασκεδάσεως! Πλὴν τούτου δέ, ἂν οἱ γονεῖς τῆς, οἱ Σλεῖβεν, ἡ ἀδελφὴ τῆς Μερτσέδες καὶ ἡ Καρμελίτα ἐμελλον νὰ μείνωσιν ἐν ἔτος ἐν Ἰταλίᾳ, ἡ διὰ τὴν αὐτὴν θὰ ἐστοιχίζεν ἀκόμη πολλὰ ἄλλα χρήματα· καὶ τὰ ἐξόδα ταῦτα δὲν τὰ εἶχε κἂν λάβῃ ὅπ' ὅψιν εἰς τοὺς λογαριασμοὺς τῆς ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίαν.

Ἀπὸ τὸ ἐν μέρος παραπονέσαι διὰ τὴν ἀπροσδόκητον αὐτῆν ζημίαν, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο προτείνει τὴν αὐτὴν στιγμὴν περιττὰς

δαπάνας, καὶ σπατάλην, Καῖϋ ἤρχισεν ἡ γυνὴ. «Ἐπρεπε νὰ σκεπτόμεθα καὶ διὰ τὰ τέκνα μας. Ἐκαστος ὑπόκειται εἰς τὴν τύχην, καὶ ἐπομένως ἔχει τὸ καθήκον νὰ συλλογίζεται πάντοτε τὰς μεταβολὰς τῆς! Αἱ ἐξαίρεσις εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον εἰμποροῦν νὰ χρησιμεύουν ὡς ἀποδείξεις τοῦ ἐναντίου. Δὲν βλέπομεν καθ' ἑκάστην ἡμέραν παραδείγματα, τὰ ὅποια μᾶς διδάσκουν ὅτι καὶ αἱ μεγαλῆτεραι περιουσίαι ἀφανίζονται καὶ καταστρέφονται αἰφνιδίως, καὶ ἡ τύχη ἐν γένει εἶνε ἰδιότροπος καὶ εὐμετάβολος; Δὲν θὰ ἦτο, νομίζω, καλῆτερον νὰ ἀποσύρῃς τὰ κεφάλαιά σου ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ἐν Λονδίῳ τράπεζαν καὶ νὰ ἀγοράσῃς χρεώγραφα τοῦ κράτους;

Ὁ Καῖϋ εἰς αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν τῆς γυναικὸς του δὲν ἔδωκε καμμίαν ἀπάντησιν.

«Λοιπὸν, Καῖϋ, τί λές;»

Ἡ περιουσία τῆς Καρμελίτας εἶνε ἐξησφαλισμένη. Ἐκεῖνος, ὅστις θὰ τὴν νυμφεύθῃ, μίαν φορὰν, δὲν θὰ ἔχῃ πλέον καμμίαν φροντίδα, ἀκόμη καὶ ἂν μόνους τοὺς τόκους μεταχειρίζεται, ἀπῆλθον ὁ Καῖϋ μετ' ἐπιπολαιότητος. «Βεβαίως, διὰ τὸν Καῖϋ καὶ διὰ τὴν Ἰουλίαν πρέπει ἀκόμη νὰ ἐργασθῶ. Ἄν δὲν ὑπῆρχεν αὕτη ἡ ἀνάγκη, θὰ ἔκαμνα ἰσὺς πρὸ πολλοῦ αὐτὸ τὸ ὅποιον μὲ συμβουλεύεις νὰ πράξω.»

Ἡ γυνὴ ἠκροῦτο μετὰ συντονωτάτης προσοχῆς. Ἐστὶ λοιπὸν! Τὰ πάντα καὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν Καρμελίταν! Μόνον αὐτὴν ἐσκέπτετο ὁ Καῖϋ, πρῶτον δι' αὐτὴν ἐφρόντιζε! Ἡ τύχη τῶν ἰδίων τῆς τέκνων ἦτο λοιπὸν δευτερεύον ζήτημα! Μάλιστα δὲ φημιλογεῖ μὲ ἄλλας λέξεις ὁ Καῖϋ ὅτι ἂν ἀπέδνησκε σήμερον, τὰ τέκνα τῆς ἔμενον εἰς τὸν δρόμον.

«Δὲν μοῦ λές, Καῖϋ: τὸ Δρόννιγχαφ δὲν εἶνε ἐλεύθερον ἀπὸ χρέη;» ἠρώτησεν ἡ γυνὴ μετὰ περιεργείας, κρύπτουσα διὰ τοῦ προσώπου καὶ διὰ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς τὴν φροντίδα ἣν ἀπασχόλει τὸ πνεῦμά τῆς.

«Ναί, εἶνε ἐλεύθερον, ἀλλ' ἔκαμα τόσας ἀφρόνους δαπάνας δι' αὐτό, ὥστε τὸ εἰσόδημά του δὲν εἶνε πολὺ σημαντικόν. Ἰσως μὲ τὸν καιρὸν —»

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. Η. Α. Θ. Π. Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΝΕΟΦΥΤΟΣ Ο Η', μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 257).

2. ἘΠΙΣΚΕΨΙΣ ΠΑΡΑ Τῆς ΑΣΘΕΝΕΙ ΘΕΙΑΙ. Εἰκὼν ὑπὸ F. Vermehren, (ἐν σελ. 261).

3. ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΕΣΠΕΡΑ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Josef Heydendahl, (ἐν σελ. 265).

Ἡ φύσις περιεβλήθη τὴν χειμερινὴν αὐτῆς στολήν, τὸ μονοτόνως λευκὸν καὶ ψυχρὸν αὐτῆς ἔνδυμα, ἐκ τοῦ ὁποίου τὰ γεγυμνασμένα δένδρα ὑψοῦσι πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς ἀφύλλους κλάδους τῶν ὡς ἰκετευτικῶς τεταμένους βραχίονας. Ὁ ἄνεμος, ὅστις τὸ θέρος μετὰ ὄνειροπόλου ψιθυρισμοῦ διέβαινε διὰ τῶν πυκνῶν καὶ πρασίνων φυλλωμάτων καὶ ἔσειε κυματοειδῶς τοὺς στάχεις τῶν ἀγρῶν, τώρα πνέει συρίττων καὶ ὀλολύζων διὰ τῶν γυμνῶν κλάδων, καὶ παγώνει τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας τοῦ ὑπολειφθέντος ὁδοιπόρου, ὅστις μετὰ πόθου σπεύδει πρὸς τὴν θερμὴν τοῦ οἴκου του ἐστίαν. — Πρὸ ὀλίγων ὥρῶν ὁ οὐρανὸς ἦτο καταπόρφυρος πρὸς δυσμὰς, εἶτα δὲ προσέλαβε πρασίνην ὄψιν, καὶ μετὰ ταῦτα σκοτεινίην, ὅλον ἐν σκοτεινότεραν βαθυκύανον χροιάν, ἐν ἣ τὰ στίφη τῶν ἀστρῶν ὡς ἐσπαρμένοι ἀδάμαντες μαρμαίρουσι καὶ λαμποκοποῦσι. Τώρα δὲ ἀναβαίνει εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἡ χλωμὴ σελήνη, καὶ διαχέει ἐπὶ τῶν ἀτενῶν ἀντικειμένων τὸ ψυχρὸν καὶ νεκρικόν της φέγγος. Πρὸ μικροῦ ἐκαλύπτετο ἔτι ὑπὸ τῶν πυκνῶν πέπλων τοῦ ὀρίζοντος, ἀλλ' ἤδη ὑπερβάσα τὰ σκοτεινὰ ὄρη, διασχίζει μὲ τὸ χρυσοῦν της φῶς τὴν περιεχυμένην ὁμίχλην, καὶ παρουσιάζει πρὸ τῶν ὁμμάτων ἡμῶν

μαγικὴν, μυστηριώδη εἰκόνα, ἣτις μᾶς χαιρετίζει ὡς παραμύθιον τῶν παιδικῶν μας ἡμερῶν. Οὐδὲν διακρίνομεν ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ εὐκρινῶς διαγεγραμμένον, ἀλλὰ τὰ πάντα βλέπομεν συγχεόμενα καὶ συνυφαινόμενα ἐν τῷ περικεχυμένῳ φωτεινῷ πέπλῳ, ἐξ οὗ τὰ δένδρα καὶ οἱ θάμνοι ἀνακύπτουσιν ἀμυδρῶς καὶ ἀορίστως διαγραφόμενα. Τώρα ἦλθε καὶ ἡ ὥρα, καθ' ἣν τὰ δειλὰ θηρία τοῦ δάσους θεωροῦσιν ἑαυτὰ ἀσφαλῆ ἀπὸ τῶν ἐνεδρῶν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκ τοῦ βάθρου τῶν θαμνοσκεπῶν καὶ ἀπροσίτων αὐτῶν κευθμῶνων ἐξέρχονται ἤδη ὠδούμενα ὑπὸ τῆς πείνης. Μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ προφυλάξεως διαβαίνουν κατὰ σειρὰν διὰ τοῦ δάσους, ἀθροῦσιν πατοῦντα ἐπὶ τῆς βαθείας χιόνος. Σπανιώτατα ἀκούει τὸ οὖς τοῦ ὠτακουστούντος κυνηγοῦ τὸν ἐλαφρὸν γρυλλισμὸν τοῦ προπορευομένου ἀγριοχοίρου, ὅστις παραινεῖ τοὺς συντρόφους ν' ἀκολουθῶσιν ἀθροῦσιν καὶ μετὰ περισκέψεως. Ὅπως ἐξέλθωσι τοῦ δάσους καὶ φθάσωσιν εἰς τὸν πλησίον ἀγρόν, τὸ στίφος ὀφείλει νὰ περάσῃ εὐρύν τινα, διὰ τοῦ δάσους ἀνοιγόμενον δρόμον. Τὸ τόλμημα τοῦτο ἀπαιτεῖ μεγάλην προσοχὴν καὶ περίσκεψιν· ὁ ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ στίφους ἀγριοχοῖρος ἀναλαβὼν τὴν εὐθύνην τοῦ τολμήματος προπορεύεται μετὰ τῆς δεούσης προφυλάξεως, οἱ δὲ ἑταῖροι ἔπονται τοῖς ἴχνεσι αὐτοῦ, πεποιθότες εἰς τὴν ἀσφαλῆ καὶ ἐγνωσμένην πείραν τοῦ ἀρχηγοῦ, ὅστις πολλάκις ἤδη ὠδήγησεν αὐτοὺς ἀσφαλῶς δι' ὁμοίων κινδύνων.

Φ.

4. ὉΝΕΙΡΕΥΟΜΕΝΗ. Εἰκὼν ὑπὸ August Wolff (ἐν σελ. 268).